

Györe község címerének hivatalos leírása:



(Tolna megye)

Az önkormányzat címere: álló, háromszögű pajzs, vörös mezejében zöld pajzsláb.

A pajzsláb közepén lebegő arany ekevas, felette lebegő aranycsoroszló, mindkettő fektetett, élükkel lefelé fordított.

A felső vörös mezőben lebegő, lóhere végű ezüst latin kereszt.

A pajzsot két oldalról 1-1 lebegő, szárán alul keresztbetett, kétfelé ágazó arany hajdinaszál övezi, 2-2 virággal és 1-1 levéllel.

A pajzs felett lebegő, a növényekhez kapcsolódó, fecskefarok-végződésű, íves aranyszalagon feketével nagybetűs Györe felirat.

A településnév előtt és után 1-1 díszpont.

Mi, miért került a címerbe:

Ekevas csoroszlóval:

Györe földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozó település volt. 1783-ban már volt önkormányzata, falupecsétje. A pecsét lenyomatán szerepelt az ekevas, felette a csoroszlóval.

Lóhere végű latin kereszt:

Solymár Imre helytörténeti kutatásai nyomán tudjuk, hogy Györe a középkorban is templomos hely volt.

(Az 1330-as években pápai tizedszedők járták a pécsi püspökség plébániáit és pápai tizedet szedtek kereszties hadjáratok céljára mindazon helyeken, ahol az egyházi javak jövedelme 8 aranynál több volt. Az 1333-1337 évi pápai tizedjegyzék feljegyezte: (Györe) „... papja Egidius 1334-ben 8, 1335-ben 20 banalest fizetett” az összeíróknak.

Az első györei római katolikus templom pusztulásának történetét a korabeli egyházi jegyzőkönyvek alapján Dr. Goják János kutatta györei plébános korában.

Györe első templomának építéséről nincsenek írásos feljegyzések. Az Angyalok királynője tiszteletére szentelt templomról annyit olvashatunk, hogy „... Kotsi Josef reparálta 1554-ben...”)

A kereszt a keresztény gyökerekre, és Györére, mint templomos helyre utal.

A hajdina és Györe:

A hajdina vetése az 1856. július 6-i nagy jégverést követően vált általánossá Györében. Ebben az évben mindent elvert a jég a határban. Nem maradt egyetlen szem gabona sem, az embereket éhínség fenyegette. Ekkor vetették be a letarolt földeket hajdinával, amely még másodvetésként is beérett. Hajdinalisztet őröltek és kenyeret sütöttek belőle. Innen vált általánossá a termesztése. Nem siránkoztak, cselekedtek, megoldást kerestek és találtak.

Így lett községünk számára ez a növény a túlélés jelképe, az akaraterőé, a reményé, az újrakezdése.

A györei hajdinatermesztés azért vált híressé, mert vidékünkön mások nem foglalkoztak ezzel a növényvel.

A györeieket hajdenásoknak csúfolták, elterjedt, hogy „megúszták” a hajdinát.

Az ehhez kapcsolódó anekdota:

A fáma szerint történt hajdanán, hogy a falu bírója és kisbírója a szászvári hegyoldalban lévő présházukban járt borért. De akármilyent mégsem hozhattak haza. A döntést alaposan meg kellett fontolni, és persze kóstolás nélkül hogyan is lehetett volna ezt felelősséggel megtenni. Aztán meg arra is gondolni kellett, hogy hazafelé sem rövid az út, teherrel a hátton pedig pláne nem. Útközben is el kell oltani a szomjat, minek ehhez felesleges munkát is végezni, nem érdemes annyit nyitni-, zárni az útra szánt korsót – okoskodott a két koma. Így is tettek. Ám hogy- hogyan, a sok kóstolgatás és szomjoltás közben valahogy letértek a földútról és a hajdina táblában kötöttek ki. Az egyetlen talajon csak nem sikerült talpon maradni, a hátukról, a nyitva hagyott korsóból a nyakukba csordogált a bor, a hajdina pedig – ahogy hullámozott a szélben-lágyan cirógatta a két kapatos gazdát. –Ajaj! Baj van komám! Itt a víz! - Érzem én is!- Ússzunk komám, nyakig ér!

Innen kezdve csúfolták a györeieket azzal, hogy megúszták a hajdinát.